

A 9./A kirándulása

1. Nap:

Reggel a Cseresnyés kollégium előtt sorakozott mindenki. Mindenkin látható volt a fáradtság, de ennek ellenére mindenkinek jó kedve volt. Majd meg érkezett a busz felpakoltuk a holmiinkat, és már indultunk is Pécs felé.

Pécsre menet, betértünk egy cseppkőbarlangba. A barlang maga nagyon érdekes volt, de ami igazán fantasztikussá tette az a túravezetőnk volt. A túravezetőnk nemcsak tudta, és értette, hogy mit beszél hanem érdekesen is elő tudta adni az információkat, valamint fantasztikus humor érzéke volt.

A barlangászat egy nagyon pozitív élmény volt, de ami ez után jött az sokaknak nem volt annyira pozitív. Hogy mi volt ami sokaknak nem tetszett? Nos elindultunk túrázni, viszont nem igazán vittünk magunkkal ételt, se vizet én és sokan mások úgy gondoltuk, hogy ez csak egy kisebb túra lesz, hát tévedtünk. Így felindultunk a hegyre a hangulat vidám volt mindenki beszélgetett, nevetgélt. Viszont mindenkinek a vize eléggé hamar el fogyott. Ez sokakat el kezdett frusztrálni. Ekkor már körülbelül egy-másfél órája túráztunk, sokan kezdtek el fáradni, de még hosszú út volt előttünk. De minden kényelmetlenség ellenére meg maradt a jó hangulat egészen addig ameddig ki nem derült, hogy nem tudtuk, hogy merre kellett tovább menni ekkor többen hangot adtak nem tetszésüknek. Valamit egy csoport társunk eléggé lemaradt. De ez nem jelentett túl nagy gondot mert addig volt elég időnk kitalálni, hogy merre is van a helyes út. Arra az elhatározásra jutottunk, hogy előre küldünk pár embert, hogy találják meg a jelzést amely meg egyezett azzal amit nekünk kellett követnünk. Nem igazán tolongott senki, hogy feltehetően feleslegesen mászkáljon. Végül én, Sanyi és Ábris jelentkezünk a feladatra. Elindultunk hát egy leejtőn lefelé, ekkor már láttuk, hogy az út amin el indultunk nem volt jelzés, sőt két ágra szakadt. Sok méter gyaloglása után oda értünk az elágazáshoz, de itt sem volt jelzés. Ezért el indultunk balra ami egy rövidebb gyaloglás volt, mivel a kijelöl csapás véget ért. Vissza mentünk oda ahol az eredeti csapás két részre vált és most a jobb csapáson kezdtünk el indulni, ez már egy valamivel hosszabb csapás volt, de itt ismét egy problémába ütköztünk a csapás ismét el ágazott, de most két csapás helyett három csapásra vált szét. Szerencsére

itt már voltak jelölések és megnyugodtunk mert a három jelölés közül egyik sem egyezett azzal a jellel amit nekünk kellett követnünk amit azt jelentette, hogy körülbelül egy teljes kilométert feleslegesen tettünk meg. Vissza indultunk a többiekhez. Mire mi vissza értünk a lemaradt csapat is beért. Ekkor érezhető volt az emberek legesedésének hiánya. De ennek ellenére próbáltunk jó kedvet tartani, ami nem nagyon jött össze. Tovább mentünk semmi bukkanó nélkül, amíg egyszer csak nem ismét elágazásokhoz értünk, viszont most nem csak két ágra ágazott el a fő út hanem emlékeim szerint ötre. Itt már nem küldtünk előre pár embert, túl bonyolult lett volna. Ezért az igazgatónő és még páran meg próbálták ki bogozni, hogy melyik utat is kellene következi. Ekkor körülbelül már két és fél óra túsztunk, és a nap is kezdett lemenni. Ameddig mások azon törték a fejüket, hogy merre menjünk, mi feladtuk és azon gondolkoztunk, hogy hol építsünk tábort ahol meg húzhatjuk magunkat. Ez egy vicc volt, de ennek ellenére el kezdtünk nagy ágakat cipelni és tábortüzet rakni, amit végül nem gyújtottunk meg, mivel mire össze szedtük az ágakat már rájöttek arra, hogy melyik a helyes út és ismét el indultunk. De ekkor már mindenki teljesen magán kívül volt. Ezért a hangulat még jobb lett mindenki össze vissza nevetett teljesen abszurd dolgokon, viszont a kirándulás maradéka könnyedén ment nem voltak nagy elakadások csak pár kisebb megállások a már említett kisebb csoport ismét lemaradt, ez még jó párszor megtörtént. De végül elértünk a buszhoz. Ahol Czeglédi tanár úr várt minket és csodálkozott, hogy milyen hamar oda értünk, tanár úr arra számított, hogy sokkal később fogunk végezni. Ott álltunk a busz előtt közel 5 óra túrázás után, fáradtan, fájó lábakkal, és teljesen bolondan, és úgy néztünk a buszra mint a messiásra.

Majd felszálltunk a buszra és el indultunk a szállásunkhoz Mecseknádasdra. Egy rövid utazás után oda is értünk. A szállásunk egy iskola mögötti az én feltételezésem szerint diák szálló volt, ami fantasztikus volt. Rengeteg hely volt tisztaság kényelmes nagyágyak. Egyetlen baj volt, hogy az extra lepedő és takarók extra pénzbe kerültek, de ez párat nem állított meg. Ki pakoltunk, de ekkora már vacsora idő volt ezért lementünk a szállástól egy sarokra való kis étteremben, ahol az étel rettenetesen finom volt vagy csak nagyon éhesek voltunk, de az ember nem igazán talált olyan tányért amin maradt még étel. Az evés után vissza tértünk a szállásra ahol még beszélgetünk egy kicsit, de utána készülődünk a lefekvéshez. Amikor lámpa oltásra került csak akkor jöttük rá, hogy mi fiúk milyen jól jártunk, hiszen a szokásosnál

kevesebben voltunk, és annyi ágy volt, hogy mindenkinek dupla ágy jutott. A lányok is kényelmesen el fértek de ők nem részesültek olyan luxusban mint mi. Meglepően nehezen aludtunk el annak ellenére, hogy fáradtak voltunk. De végül el aludtunk, egy pár órára.

2. Nap:

Reggel nagy nehezen ki keltünk az ágyból és a szálláson meg reggeliztünk. Még teljesen ki se nyíltak a szemeink, de már kezdődtek is a programok. Először egy múzeumba látogattunk, de ahelyett, hogy unalmasan olyan dolgokról meséltek volna ami nem mindenkit érdekelt ahelyett nekünk kellett feladatokat megoldanunk. Csoportokra osztódtunk és kaptunk egy feladat sort amit teljesíteni kellett a múzeumban talált képek, adatok alapján. Ez jó szórakozás volt, viszont a frissen nem túl hosszú alvásból fel ébredt agyunk nem teljesített a legjobban, de azért valamilyen csoda folyamán meg tudtuk oldani a feladatokat. Miután mindenki megoldotta a feladatokat az osztály előtt felkellet olvasni, hogy milyen feladatokat kaptunk és azokra a választ. Rengetek olyan válasz volt a kérdésekre amelyekre több mindent is el lehetett fogadni, érdekes volt látni, hogy egyes osztály társaim, hogyan gondolkoznak.

A múzeum után szintén egy történelemmel kapcsolatos helyre látogattunk el. Bár ez nem volt olyan hosszú mint a múzeum. Ez a hely Gázi Kászim pasa dzsámi volt. Érdekes volt látni a török építészetet a keresztény építészettel vegyülni. A dzsámi belsejében Czeglédi tanár úr mesélt még a dzsámi történetéről.

A gyönyörű építészeti csodától egy kevésbé csicsás helyre mentünk. Ez egy kisebb étterem volt egy nagyobb étterem pincéjében, nem csak az étterem volt átlagon aluli helyen hanem az étel is átlagon aluli volt. Lett volna sok időnk gondolkozni, hogy milyen volt az étel, hiszen kaptunk szabad időt, de ehelyett inkább el indultunk fel fedezni Pécsset. A felfedezés talán erős kifejezés, én és a barátaim a városban való gyönyörködés helyett bementünk az első plázába amit találtunk, mint kiderült az osztálytársaink nagy része is a plázában volt de valahogy elkerültük egymást. Bár egyikünk se vett semmit a plázában mégis eltöltöttünk ott egy jó pár órát.

A plázázás kényelmeiből gyorsan kidöccentetek, hiszen onnan egyből egy mésztufabarlangba mentünk. A barlang maga érdekes volt, viszont a kísérőnk előadás módja már kevésbé. Viszont a barlangban meg tekintettünk egy videót

arról, hogy a régen itt élők milyen körülmények között éltek, és itt nem a barlang lakó ősbemberekről esett szó. Összességében jó volt a barlang, de eltörpült a következő állomásunk mellett.

Hiszen a mély barlangból egy magas toronyba mentünk. Ez a torony a Pécsi Tévétorony volt. A toronyból gyönyörű kilátás nyílt Pécsre a lenyugvó nappal a háttérben. De mi inkább a torony falára fel firkált telefon számmal foglalkoztunk amelyet felhívtunk. És meg lepően felvették a telefont és velünk egyidős fiú vette fel a telefont akivel beszélgettünk, és akivel a mai napig szoktunk beszélgetni.

Innen vissza indultunk a szállásra. A második este eseménnyel dúsabb volt mint az első, mert ekkor már nem voltunk holt fáradtak. Ki ültünk a szállás előtti verandára és beszélgettünk, hamar mindenki kiült és beszélgetett. A beszélgetést egy időre meg szakította a vacsora, de a vacsora után ismét kiültünk mindannyian beszélgetni, és virslit sütni. A napot tele hassal és sok emléikkel, de ennél kevesebb alvással zártuk.

3. Nap:

Ismét felkelt a nap és vele együtt mi is. Egy gyors össze pakolás után meg reggeliztünk. A két napnyi alvás hiányon nem segített az időjárás, sötét borús időnk volt. De ennek ellenére neki vágtunk a napnak. Búcsút intettünk a szállásunknak és neki láttunk az utolsó napunknak.

Először Szigetvárhoz mentünk, ahol egy helyi túravezető egy rövid gyorstalpalót tartott Szigetvár történelméből, ami után a kiállítást egyedül fel fedezhettük. A kiállítás végig nézése után egy bemutatót tekintettünk meg ami a Szigetvár idejének haditechnikákat demonstrálta.

Mint ahogy a törököknek nekünk is egyik vár után jött a másik, hiszen innen Siklói várhoz mentünk melynek kapában osztály képet készítettünk, bár a mi mosolyunk a képen igazi volt a tőlünk közlekedni nem tudó embereké már kevésbé. A várat kísérő hiányában Czeglédi tanár úr vezetésével fedeztük fel. A várban sok dolgot meg tekinthettünk mint például egy kis kápolnát, korabeli kínzó kamrát és még sok más egyebet.

A régi módú világból vissza csöppentünk a modern világba ahol egy takaros kis étterembe mentünk. Az itteni ételről nem emlékszem, hogy milyen volt csak egy dologra a fantasztikus pizzára amit adtak. A hasunk tömése után elindultunk a

fejünket tömni tudással a Mohácsi csata kapcsán, hiszen innen a mohácsi emlékműhöz mentünk. Ahol egy bácsi apró részletekbe bele menve mesélt a Mohácsi csatáról. A csatáról még egy kisebb filmet is megnéztünk ami után ki mentünk az emlék mű mögött csatatérre ahol még többet meg tudtunk a Mohácsi csatáról, ami szerintem élvezetes, és érdekes volt, de mint ahogy az látszott is az én véleményem kisebbségbe volt.

A csatatérről egyenesen a buszhoz tartottunk, ahogyan mi egyenesen a buszhoz tartottunk úgy a busz egyenesen hazafelé tartott. A vissza fele úton nem igazán történt semmi, az emberek nagy része fáradt volt és csak aludni akart. Amikor vissza értünk Vásárhelyre mindenki kipakolt a buszból és haza felé indult, azt, hogy ezután kivel mi történt azt csak saját maguk tudják.

Arra a kérdésre, hogy mi az egész osztály kirándulásnak a tanulsága arra egy nagyon egyszerű és logikus válasz van. Minél kevesebb alszik az ember annál kevesebbre emlékszik az osztálykirándulásból, mint ahogy ez látható a fogalmazásomból is.